

9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., zachovaného v platnosti článkem XIII, čís. 3 uvozovacího zákona k exekučnímu řádu, nýbrž vzhledem na ustanovení třetího odstavce onoho § 19 dle předpisů »civilního řádu soudního«, jak tam jest uvedeno, totiž, poněvadž místo soudního řádu z roku 1871, platného v době vydání uvedeného čís. patentu, platí nyní civilní řád soudní a exekuční řád z roku 1896, dle předpisů tohoto exekučního řádu, totiž dle §§ 294, 303 a 308 ex. ř. na základě exekučního titulu § 1 čís. 6 ex. ř. Nelze tudíž užiti v tomto případě ustanovení § 16 čís. patentu z roku 1854 o přípustnosti dovolacího rekursu do souhlasných usnesení nižších soudu v případech tam uvedených.

Čís. 1951.

Dal-li kupitel zboží pro vadnost prodávajícímu k dispozici, není povinen, by se v žalobě o náhradu škody nabízel, zboží vrátiti, byť je vzal v uschování.

(Rozh. ze dne 31. října 1922, Rv I 184/22.)

Žalující firma objednala u žalovaného modřidlo v lahvičkách hrana-
tých, žalovaný dodal však barvu v lahvičkách kulatých, pročež je žalující
dala k dispozici a, vzavši zboží v uschování, udělila žalovanému k řád-
nému plnění dodatečnou lhůtu, po jejímž marném uplynutí domáhala se
na prodávajícího škody pro nesplnění smlouvy. Žalobě bylo vyhověno s o u d y
v š e c h t ř í s t o l i c. N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolání, opírající se o důvod nesprávného právního posouzení věci, není opodstatněno. Právně mylným jest názor dovolání, že spornou věc jest posuzovati s hlediska § 923 obč. zák. Žaloba ze správy předpokládá, že kupitel zboží prodávatelem mu zasláné přijal na splnění smlouvy, leč tomu zde tak není, poněvadž jest zjištěno, že žalující strana dala zboží, jí žalovaným poslané, k dispozici pro vady zboží, smlouvě se přičítí. Pokud jde o použití článku 355 obch. zák., dlužno uvést, že vadnou do-
dávku zboží nenastalo sice na straně žalovaného prodávajícího, že však žalo-
vaný tím, že dodatečnou lhůtu, žalující firmou mu poskytnutou, nechal
marně uplynouti, a místo vadného zboží nedodal jí zboží, smlouvě odpo-
vídajícího, octl se takto v prodlení, jelikož dodávkou zboží vadného ne-
byla smlouva žalovaným splněna, a proto právem posoudil odvolací soud
nárok žalobní dle čl. 355 obch. zák., a potvrdil rozsudek, žalobě vyho-
vující. Poněvadž nejde tu o žalobu ze správy, nebyla strana žalující
povinna v žalobní prosbě nabídnouti se ku vrácení zboží, a netřeba také
v rozsudku vysloviti, že žalovaná strana jest povinna zaplatiti straně ža-
lující žalovaný peníz proti tomu, že žalující strana jí zboží musí vrátiti.
Předmětem sporu jest náhrada škody pro nesplnění smlouvy, žalující
strana, odepřevši přijati zboží pro vadnost, má je pouze v uschování
pro žalovaného, který nepřestal býti jeho vlastníkem (čl. 348 obch. zák.),
z čehož plyne, že nárok žalobní nelze činiti odvislým na vrácení zboží
žalovanému, s nímž tento může nakládati dle své vůle. Jest tedy zcela
nepřípadným odvolávati se na ustanovení §§ 35, 36 a 42 ex. ř., když

nárok žalobní nemá nic společného s právem žalovaného disponovati se zbožím, vlastnický mu náležejícím.

Čís. 1952.

Zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n., o dávce z majetku (přírůstku na majetku).

Ustanovením § 62, odstavec pátý, zákona o dávce z majetku a přírůstku na majetku není příjemci nemovitosti z a b r á n ě n o, by neplnil bývalému jejímu majiteli dlužnou kupní cenu, třebaže ony dávky nebyly zapraveny nebo zajištěny; m ů ž e však odepřítí plnění, nebylo-li mu prokázáno dřívějším majitelem, že dávky jsou zapraveny nebo zajištěny.

(Rozh. ze dne 31. října 1922, Rv I 554/22.)

Dne 22. ledna 1922 koupili žalovaní veřejní společníci od žalobce továrnu. Dle odstavce VIII d) tržové smlouvy měl zbytek kupní ceny 35.000 Kč, zajištěný na prodaných nemovitostech, ručiti kupitelům za to, že prodatel zapraví případnou dávku z přírůstku hodnoty. Kromě toho nebylo na kupní cenu zapláceno 25.000 Kč, jichž domáhal se proto prodatel žalobou, omeziv žalobní žádost na 18.226 Kč 71 h. Žalovaní namítli mimo jiné, že nemohou nedoplatek zapraviti, dokud není prokázáno, že žalobce zaplatil nebo zajistil dávku z majetku (přírůstku na majetku). Procesní soud první stolice uznal žalované povinnými rukou společnou a nerozdílnou jednak složit 5.667 Kč 77 h na berním úřadě jako jistotu za žalobcovu dávku z majetku, jednak zaplatiti žalobci zbytek zažalované pohledávky (12.558 Kč 30 h), zjistiť dle přípisu berní správy, že 5.667 Kč 77 h zcela stačí k zajištění dávky z majetku. O d v o l a c í soud k odvolání žalovaných vyloučil jich solidární závazek, jinak rozsudek prvního soudu potvrdil a uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Jest přisvědčiti prvnímu soudu, pokud uložil spolužalovaným, aby složili 5.667 Kč u berní správy. Především dlužno podotknouti, že zásadně proti takovému výroku nelze ničeho namítati. Neboť složení peněz u úřadu jest jako méně obsaženo v žádosti o zaplacení, není o tom pochybnosti, že složení u berní správy poskytuje při nejmenším tutéž jistotu, jako zadržení peněz žalovanými. Avšak i další námítky proti výroku prvního soudu jsou liché. V § 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n., stanoveno jest ovšem ručení příjemce nemovitosti za dávku z majetku a za daň z přírůstku až do výše zbytku kupní ceny a jest dále stanoveno, že příjemci nemovitosti nesmí dříve zaplatiti bývalému majiteli, pokud není prokázáno, že dávka bývalého majitele je zapravena nebo jinak zajištěna. Jest také správně, že v kupní smlouvě bylo pouze stanoveno, že nedoplatek kupní ceny 35.000 Kč má ručiti za eventuelní dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti (zák. ze dne 23. září 1920, čís. 545 sb. z. a n.). Z toho nelze však souditi, že dávka z majetku a dávka z přírůstku na majetku nejsou dostatečně kryty a že jsou proto dle § 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. žalovaní oprávněni, zadržeti nedoplatek kupní ceny 25.000 Kč o který jest žalováno, a konečně, že zpráva berní správy ze dne 3. října 1921 jest vadná, poněvadž berní správa při svém výpočtu měla na zřeteli pouze dávku z pří-